

דבר ה' זו הלכה (שבת קל"ח): הלכה שבועית בנושאים אקטואליים

הדלקת נרות שבת בבית מלון, הדלקת כשישנים במקום אחד ואוכלים

באחר- מקורות והערות

א. הדלקת נרות שבת בבית מלון

כפי שהזכרנו כמה פעמים, בהדלקת נרות שבת יש גם 'כבוד שבת' וגם 'עונג שבת'. כמו כן, למדנו שיש להדליק את הנרות במקום האכילה, כי שם יש גם 'כבוד' וגם 'עונג'¹.
כאשר מתארחים במלון או אכסניה וכדומה, הדין משתנה.
מאחר ומקום האכילה משותף להרבה אנשים ומקום הלינה מיוחד לשוכר את החדר, עדיף להדליק במקום הלינה. אלא שצריך שלפחות אישה אחת תדליק בחדר האוכל בברכה.
אם בית המלון לא מאפשר הדלקה בחדרים- לאשכנזים ניתן להדליק בחדר האוכל בברכה, אך ראוי להדליק מנורה חשמלית בחדר בו ישנים. לספרדים- אין להדליק בברכה בחדר האוכל, אלא להדליק מנורה חשמלית בחדר ולברך עליה.
יש אומרים שאין לברך על הדלקת תאורה חשמלית, אלא אם כן מדליק פנס וכדומה².

ב. הדלקת נרות שבת כשישנים במקום אחד ואוכלים באחר

המתארחים אצל הוריהם או חבריהם בשבת, וישנים בבית סמוך או חוזרים לביתם לישון, צריכים להדליק נר בבית בו ישנים וליהנות ממנו אחרי שמתחיל להחשיך, או לחילופין, להקפיד שהנר ידלק מספיק זמן עד שובם מהאוכל.
טעם הדבר - כפי שכבר ראינו חלק מעניין ההדלקה הוא שלא יתקלו בדברים ויבואו לידי מכשול, ואם במקום בו ישנים יהיה חשוך, עלולים להיתקל וליפול. ומאחר שבאוכל הם 'סמוכים על שלחן' אחרים, ושם יש מי שמדליק, עיקר ההדלקה עוברת למקום בו ישנים (בדומה למבואר לעיל לגבי מלון)³.

מקורות והערות

1. במסכת שבת (כה ב) מבאר רבא את שיטת רבי ישמעאל האוסר להדליק נר שבת בעטרן מפני כבוד שבת. ומסביר רבא "מתוך שריחו (של העטרן) רע גזרה שמא יניחנה ויצא". אביי, שואל את רבא- ומה בכך? שיצא! עונה לו רבא: "שאני אומר הדלקת נר בשבת חובה".

ופירש רש"י שהטעם שהדלקה זו חובה היא מפני שהדלקת הנר "כבוד שבת הוא, שאין סעודה חשובה אלא במקום אור כעין יממא".

תוס' במקום חולקים "במקום סעודה דחובה היא שיסעוד במקום הנר משום עונג".

ובשיטת הרמב"ם יש לכאורה סתירה. בפרק ה (הלי שבת הלי א) מפורש "ומדליק את הנר שזה בכלל עונג שבת". מאידך בפרק ל (שם הלי ה) כתב "מסדר אדם שולחנו בערב שבת ואף על פי שאינו צריך אלא לכזית, וכן מסדר שולחנו במוצאי שבת ואף על פי שאינו צריך אלא לכזית, כדי לכבדו בכניסתו וביציאתו, וצריך לתקן ביתו מבעוד יום מפני כבוד השבת, ויהיה נר דלוק ושולחן ערוך ומטה מוצעת שכל אלו לכבוד שבת הן".

בשו"ת בית הלוי (ח"א סי' יא) עמד על בעיה זו ויישב שיש שני סוגים של נרות שבת. יש נר במקום בו אוכלים ויש תאורה כללית לבית. ובדבר זה נחלקו אביי ורבא והראשונים - "דס"ל לאביי עיקר המצוה של ההדלקה הוא משום כבוד שבת דההדלקה גופה הוי כבוד לשבת אף על גב דהוא אינו שם ורבא הוסיף לו דמלבד חיוב ההדלקה משום כבוד שבת מחויב שיהיה לו נר דלוק במקום סעודה וזה הוי משום עונג שבת שלא יסעוד בחושך ולא סגי במה שהדליק במקום אחר ועל זה הא שפיר י"ל כה"מ דעל הך הדלקה דקאמר רבא דהוי רק משום עונג ובכה"ג גופה דאיירי רבא דשלא במקום הסעודה יש לו נר וקיים מצות כבוד שבת רק צריך להדליק עוד במקום סעודה דעל הדלקה זו א"צ לברך מדקרי להדלקה זו חובה. וגם מהסברא נראה כן דלא עדיף עונג זה מכל מה שמכין משום עונג שבת. וגם דאם היה לו נר דלוק מבעו"י במקום סעודה א"צ כלל לכבותה ולהדליקה וסגי במה שידליק השתא גם שלא במקום סעודה".

הערוך השלחן (סי' רסג סעי' ב) הלך גם כן בדרך זו, אלא שאצלו הסברה מתהפכת- הנר שעל השלחן הוא כבוד שבת, הנר בחדרים הוא עונג שבת- "וצ"ל דתרווייהו איתנהו דבמקום שאוכלין הוה מכבוד שבת ובשאר חדרים הוה מעונג שבת שלא יכשל בהליכתו שם וזהו שאמרו שם ותזנח משלום נפשי זה הדלקת נר בשבת דכשיש נר יש שלום ולא יכשלו ליפול ולכן מפני שיש בזה כבוד ועונג החמירו בה חכמים ועשאוה כמצוה בפ"ע עד שמברכין עליה ביחוד".

עולה מהנ"ל שבהדלקה במקום האכילה אנו מרוויחים גם כבוד שבת וגם עונג שבת, מה שאין כן בשאר חדרי הבית, בהם יש רק עונג שבת או כבודה.

וכתב רמ"א (סי רסג סעי' י) "ועיקר הדלקה תלויה בנרות שמדליקין על השלחן, אבל לא בשאר הנרות שבבית".

וביאר במשנה ברורה "היינו דיברך עליהן ולא על שאר הנרות לפי שעיקר המצוה לכתחלה הן הנרות שאוכלין לאורן וראוי שתהא הברכה עליהן".

ובשו"ת דברי יציב (חלק אורח חיים סי' קכ) האריך לדון אם יש מצווה להדליק נר או שיהיה נר דלוק. ובסוף דבריו כתב: "זאת תורת העולה, שעיקר חובת הדלקת הנרות לצורך סעודה ומשום עונג שבת, אלא שיש בזה גם משום כבוד שבת, דמשו"ה בדלוק ועומד קיי"ל דחייב לחזור ולהדליק, וא"ש שהנשים מדליקות ומברכות אף שיש אור האלעקטרי"י כיון שדלוק מבע"י. ואולי עוד, דכיון שמשתמשים בזה תמיד אין כאן היכר לכבוד שבת אף אם יכבה ויחזור וידליק, אך לא מצינו בפוסקים שיחלקו בזה ודו"ק.

ועכ"פ שפיר מברכות למ"ש רמ"א שהמנהג לברך על תוספת אורה, ומה גם שכבר הונהג להדליק נרות לכבוד בכל הזדמנות חשובה לסעודת מצוה וכדו', והוי מכבד את השבת בזה שמדליק נרות כמו בשביל אדם חשוב שמגיע ובא, וכעין שמבואר בדף קי"ט מהכנות האמוראים לכבוד שבת מלכתא ודו"ק.

אמנם חיוב זה י"ח בנרות שמדליק על שולחנו, וכלשון הרמב"ם בפרק ל', ובשאר חדרים שפיר סומך על אור האלעקטרי"י כיון שעיקר חובת הדלקה רק שיהא אור בבית והא איכא, ומה שמחוייב במעשה הדלקה הוי רק מחמת כבוד וסגי במה שמדליק על השולחן ודו"ק. ובפרט להמבואר בלבושי שרד הנ"ל, שהטעם רק כדי שלא יכשל בעץ ואבן, וא"כ כיון שיש איזה אור או שמאיר לתוכה מחדר הסמוך הרי לא ייכשל כבר ודו"ק".

2. המהרי"ל (שו"ת מהרי"ל סי' נג) הביא מחלוקת ראשונים האם מברכים על הדלקת נר שבת במקום בו כבר יש אור: "על הנשים המדליקין בבהכ"נ ומברכין, אם היו מדליקים נרות שלהם או לוקחות נרות לשם כך, ומוסיפין אותם על נרות בבית הכנסת שבלאו הכי שם, היה קצת נראה ליישב מנהגא כי אלו הנוספים לידן חשיב לשלום בית, אף על גב דבלאו הכי איכא נרות טובא בבית הכנסת, מידי דהוה ב' ג' בעלי בתים אוכלים במקום אחד, כל אחד מברך על מנורה שלו, אף על פי שיש כבר אורה מרובה. אף על גב שהאור זרוע גמגם בזה מכל מקום יש מנהגנו הכי. ובעניות דעתי נ"ל ליישב דכל מה דמיתוסף אורה יש ביה שלום בית טפי ושמחה יתירה להנאת אורה בכל זווית וזווית, דבכה"ג מדליקין נרות בבית הכנסת ב"ט, אף על גב דשרגא בטיהרא מאי אהניא, וכתב מהר"ם הטעם בתשובה דלא הוה נר של בטלה, דכל מה דמיתוסף נרות נהנה וחשיבה צורך היום

ומצותו, הי"נ כל מה דמוסיף אורה חשיב הנאה טפי, וכן בב"ה אי הוה מוסיפין הוה אור טפי ועשוי להאיר. אף על גב דבסמ"ג כתב דכל נר שאינה לצורך [אכילה] אין מברכין עליו, ודלא ככל רבותיו שכתבו לברך כשחל יום הכיפורים בשבת דהדלקה בשבת חובה, מכל מקום חזינן דלא נהיגי כוותיהו כמו שכתבת שמדליקין בבית ואוכלים בחצר כמו שכתבו הגדולים וא"ת התם הוה קצת לצורך אכילה, שמתמש במקום הנר לצורך מידי לאכילה, הכי נמי אפשר בבית הכנסת כעבדי מידי, דנהנה בו הלילה לצורך אכילה".

לכאורה המחלוקת אם לברך על ריבוי אורה, תלויה בשאלה אם נר שבת הוא משום כבוד או משום עונג. אם משום כבוד- מברכים על ריבוי אורה, אם משום עונג לא מברכים על ריבוי אור, ומהרי"ל כתב ליישב שגם לסוברים משום עונג יש מקום לברך על ריבוי אורה "דכל מה דמיתוסף אורה אית ביה שלום בית טפי ושמחה יתרה".

להלכה פסק השו"ע (סי' רסג סעי' ח): "בי או ג' בעלי בתים אוכלים במקום א', י"א שכל אחד מברך על מנורה שלו, ויש מגמגם בדבר. ונכון לזוהר בספק ברכות ולא יברך אלא אחד". כלומר, שהטעם של ריבוי אור לבדו אינו מספיק כדי לברך מאחר ואנו חוששים לשיטת הסוברים שבמציאות כזו אין לברך.

רמ"א (שם) חלק וכתב שמנהג האשכנזים לברך.

לכן לשיטת רמ"א ניתן לברך על הנר בחדר האוכל, אפילו שיש שם עוד נרות, לשיטת השו"ע לא מברכים במצב זה.

אמנם, גם לשיטת רמ"א עדיף להדליק בחדר, כמבואר בשו"ע (שם סעי' ו): "בחורים ההולכים ללמוד חוץ לביתם, צריכים להדליק נר שבת בחדרם ולברך עליו". ובמשנה ברורה (ס"ק כח) מבואר שהטעם הוא מפני שיש להם חדר מיוחד לעצמם. והוסיף המשנה ברורה (ס"ק ל): "דהדלקת נר חובה משום שלום בית שלא יכשל בעץ או באבן וצריך להיות הנרות ארוכים שידלקו עד שיבואו לביתם בלילה ובלא"ה הוי ברכה לבטלה".

ומכאן אנו למדים שטוב יותר להדליק בחדר, ובפרט שהפוסקים חפשו לימוד זכות על המנהג להדליק יחד בחדר האוכל (עיי' שמירת שבת כהלכתה פמ"ה סעי' ט ובהערות).

ומה שכתבנו על הדלקה בחשמל, כבר עסקנו בזה בעבר ולהלן מובאים הדברים:

הגר"ע יוסף זצ"ל (שו"ת יחו"ד ח"ה סי' כד) נשאל אם יוצאים ידי חובה בהדלקת תאורה חשמלית. והשיב (הבאתי את התשובה בדילוגים): "הגאון רבי יצחק שמלקיס בשו"ת בית יצחק (חלק יורה דעה סימן קכ) פסק, שיוצאים ידי חובת הדלקת נרות שבת במאור החשמל, ומברכים

עליו אשר קדשנו במצותיו וצונו להדליק נר של שבת, שכל מאור המחובר לפתילת שמן או שעוה נקרא נר, ואף כאן שהמאור נתלה בחוטי החשמל נקרא נר, וראוי לברכה, ומכל שכן שיוצאים ידי חובת הדלקת הנרות בגאז שיש לו עיקר. ע"כ. וכן הסכים הגאון מברודי בשו"ת מחזה אברהם (סימן מא). ע"ש. אולם הגאון רבי מרדכי וינקלר בשו"ת לבושי מרדכי תליתאה (חלק אורח חיים סימן נט) פסק, שאין יוצאים ידי חובת הדלקה בנרות חשמל, כי צריך להיות שמן ופתילה דוקא לעיכובא. ע"ש. ויש להעיר קצת מדברי הגמרא (תענית כה ע"א), במעשה דרבי חנינא בן דוסא שראה את בתו בליל שבת כשהיא עצובה, אמר לה בתי מפני מה את עצובה, אמרה לו כלי של חומץ נתחלף לי בכלי של שמן, והדלקתי ממנו (מהחומץ) אור לשבת, אמר לה בתי מה איכפת לך, מי שאמר לשמן וידלוק הוא יאמר לחומץ וידלוק. תנא היה דולק והולך כל היום כולו עד שהביאו ממנו אור להבדלה. ולכאורה קשה, שאם הברכה של נרות שבת נתקנה דוקא על פתילת שמן או בשעוה לעיכובא, עדיין היה לה להתעצב, על שבירכה ברכה לבטלה, שההדלקה עושה מצוה. שהרי נוסח הברכה להדליק נר של שבת, וכמו שאמרו בשבת (כב ע"ב) לגבי נר חנוכה, הדלקה עושה מצוה או הנחה עושה מצוה, ופשטא הגמרא (שם כג ע"א) מנוסח הברכה, שמברכים להדליק נר חנוכה, שמע מינה שהדלקה עושה מצוה. ע"ש. וכן הוכיח במישור האליה רבה (ריש סימן תרעה), ושכן כתב המרדכי (פרק במה מדליקין). ע"ש. (וכן כתב מדנפשיה הראשון לציון הגאון רבי בן ציון מאיר חי עוזיאל בשו"ת משפטי עוזיאל חלק אורח חיים סימן ז'). וכן כתבו התוספות (שבת כה ע"ב) בשם רבינו תם, שאם היה הנר דלוק ועומד צריך לכבותו ולחזור ולהדליקו לכבוד שבת. (וכדקיימא לן בשבת כג ע"א לגבי חנוכה). ע"ש. [ועיין להפני יהושע בחידושו לשבת (כג ע"א). וי"ל ע"ד]. ולפי זה כיון שבשעת ההדלקה היה חומץ, ועדיין לא נתברך בברכתו של רבי חנינא בן דוסא שהוא יאמר לחומץ וידלוק, הברכה שבירכה בתו היא לבטלה. וכמו שכתב כיוצא בזה הרא"ש (פרק במה מדליקין סוף סימן ז'), שהואיל והדלקה עושה מצוה, צריך שיהיה שמן בנר כשיעור קודם ההדלקה, אבל אם בירך והדליק ואחר כך הוסיף שמן כשיעור לא יצא ידי חובתו. וכן פסקו הטור והשלחן ערוך (סימן תרעה סעיף ב'). ע"ש. **אלא ודאי שהעיקר שיהיה דבר הדולק ומפיץ אור**, וגם לגבי רבי חנינא בן דוסא שהוא רגיל בנסים, אגלאי מילתא למפרע שהוא נר הדולק, ויוצאים בו ידי חובת הדלקת הנרות של שבת, וכל שכן במאור החשמל. ויש לדחות. ועיין בשו"ת פתחי שערים בחידושו לשבת (דף כא ע"א). ודו"ק... וגם הלום ראיתי לידידי המנוח הרה"ג רבי יוסף אלישר זצ"ל, בתשובה שהובאה בשו"ת ישכיל עבדי חלק ג' (חלק אורח חיים סימן יח), שהשיג לנכון על המשפטי עוזיאל הנ"ל, כי במציאות של ימינו הפסקת זרם החשמל אינה מצויה כלל אלא במקרה של פעם ביובל, ובודאי שאין לגזור שלא לצאת ידי חובת הדלקת הנרות בחשמל משום חששא רחוקה זו. ואדרבה בנרות שמן מצוי הדבר יותר, שיעלה עשן הנרות ויחשך האור או יכבה לגמרי, מה שאין כן בחשמל שאין בו כל חשש כזה, שאורו בהיר ונהיר, ומתענגים באורו יותר מכל הנרות. ע"ש. וכמה מן האחרונים הביאו גם כן תשובת הבית יצחק להלכה, ומהם בשו"ת

דרכי שלום (סימן סג אות ה'), ובשו"ת מלמד להועיל (סימן מז), ובשו"ת משיב הלכה (סימן רכ).
וכן פסק הגאון רבי אליהו קלצקין בשו"ת דבר הלכה (סימן לט). ע"ש. ומכל מקום נראה שכל
שאפשר למצוא נרות שמן או שעוה עדיף יותר לצאת בהם ידי חובת הדלקת הנרות של שבת,
ולברך עליהם, בלי שום פקפוק, וגם מפני שיש בהם היכר מיוחד שנעשו לכבוד שבת, ורק כשאין
אפשרות כלל להשיג נרות שמן או שעוה, יכול לברך ולהדליק נרות שבת במאור החשמל. וראה עוד
בשו"ת כוכבי יצחק חלק א' (סימן א' וב'), שהאריך מאוד בדין הדלקת נרות שבת בחשמל, ובסוף
דבריו (בעמוד כ') כתב, שהגאון רבי אהרן קוטלר זצ"ל, הקיל ליולדת בלבד שהיא בבית החולים,
ואין באפשרותה להשיג נרות שמן או שעוה, שתוכל לצאת ידי חובת הדלקה בנרות חשמל. ע"ש.
ועיין בשו"ת ירושת פלטה (סימן ו' - ז'), ובשו"ת ציץ אליעזר חלק א' (סימן כ' פרק יא). ואכמ"ל
יותר.

בסיכום: במקום שאפשר להשיג נרות שמן או שעוה, בודאי שעדיף לצאת בהם ידי חובת הדלקת
הנרות של שבת ויום טוב, כיון שיש בהם היכר מיוחד שנעשו לכבוד שבת ויום טוב, ונכון לכיון
בברכה שקודם ההדלקה, לפטור בברכתו גם את הדלקת החשמל שידליק לאחר מכן. ומכל מקום
במקום שאין אפשרות בשום פנים להשיג נרות שמן או שעוה, אפשר לברך ולהדליק מנורות חשמל,
ויוצאים בהם ידי חובת ההדלקה".

ובשו"ת ציץ אליעזר (ח"א סי' כ פרק יא) תלה את השאלה במחלוקת הראשונים (המובאת בתוס'
שבת כה ב ד"ה חובה) אם יש מצווה להדליק נר או שיש מצווה שיהיה אור בבית, ולכאורה שאלה
זו תלויה בחקירה האם הדלקת הנר בשבת היא מכבוד שבת או מעונג שבת (ע"ש בדבריו).

ופשוט לו שלמאן דאמר שעיקר המצוה הוא שיהיה אור, ודאי ניתן להדליק נורה חשמלית ולברך
עליה. והוסיף וחדש שאפילו הסוברים שצריך להדליק בפועל ייתכן שיוזו לברך על הדלקת
חשמל.

וז"ל, "ולשיטת ר"ת. נתעוררתי שג"כ י"ל שיוכל שפיר לברך על נר - חשמלי. משום דכשמסובב
בכפתור החשמל ומדליק מיקרי עכ"פ שפיר שמחדש בזה דבר לשם שבת, שהרי בלעדי לחיצתו לא
היה הזרם בא ומדליק, והרי גם כשמדליק בידים הוי זה רק הכשר לעצם המצוה שהיא האור
והנאתה (לפי הצד שאם היתה דולקת אינו צריך לכבות) ובכל זאת כשמדליק מברך על הדלקת,
מפני שבלי זה א"א שיהיה האור, ומדליק לכבוד שבת, וא"כ ה"נ מיקרי שהוא מדליק ומביא האור
מכיון שבלעדו לא היה יכול האור לבוא, ויכול שפיר לברך ע"ז.

ואפ"י לפי הצד שסובר ר"ת שכשהיתה מודלקת, צריך לכבות ולחזור ולהדליק, שכן הוא גם דעת
הרמ"א (בסי' רסג סעי' ד), נמי י"ל שאין זה מפני שבעינין שעצם ההדלקה תהיה לשם שבת, כי אם

מפני שבעינן שהתהות האור שהיא עיקר המצוה תהיה לשם שבת, וכשהיתה דולקת ועומדת הרי התהות האור לא נהיה לשם שבת.

ואם ניתן להסביר כזאת. א"כ בנר - חשמלי אף נאמר שאין זה נקרא שהוא מדליק אבל מ"מ ברור שהתהות האור נהיה לשם שבת, שהרי בכזה בסיבוב הכפתור הוא דרך התהות האור, והאיש מהוה זאת לשם כבוד שבת... ולפי"ז צריך להיות שפיר מותר להדליק נר שבת בנר חשמלי.

אלא צריכים לסדר לכך נרות חשמליות מיוחדות מסודר באופן כזה שיהא ניכר שזה לכבוד שבת, עיין בשו"ע או"ח (סי' רסג סעי' י) ובחיי אדם ה' שבת (כלל ה' סעי' יד) ובמעשה רב להגר"א (ה' שבת סי' קיג).

אמנם אבל יש לי עוד בזה מקום ספק שאינו נוגע כלל להשיטות הנ"ל, והוא. שהרי אור החשמל שבזכוכית הולך סביב סביב ואינו יוצא רק מחוט אחד זקוף כפתילה (כך ראיתי שכן הוא רוב הזכוכיות), וא"כ אולי נחשב אור זה כאבוקה, והרי הרמ"א (בסי' תרעא סעי' ד) פוסק שאפי' בנרות של שבת ויו"ט יזהרו שלא לעשותן כמדורה, וצ"ע כעת". עכ"ל הציץ אליעזר.

ועי' בשמירת שבת כהלכתה (ח"ב פמ"ג סעי' ד ס"ק כב) שכתב בשם הגרש"ז אויערבך שאין לברך על הדלקה של חשמל בבית, מאחר וזה כמדליק בלי שמן. שהרי חומר הבעירה (החשמל) מגיע אל הבית בכל רגע ורגע ולא נצבר במקום מסויים, וההדלקה תלויה בחשמל שיגיע ממקור חיצוני מה שאין כן בהדלקה בפנס, או בחשמל שמגיע ממצבר, שמתרת. לפי שיש בה חומר בעירה שנצבר, כמו שמן.

3. הדבר מתבאר מכל העקרונות שהתבארו לעיל בהערות 1-2. ועי' בשמירת שבת כהלכתה (פמ"ה סעי' ח).

ועיין- שו"ת דברי יציב (או"ח סי' קיט) שכתב: "בנידון שאלתינו שהאברכים יש להם דירה בפני עצמם שישנים שמה, ולגבי זה אינם בני ביתו, בודאי איכא חיובא להדליק שם, וכמו הא דבחורים דס"ו הנ"ל, ולא במקום שאוכלין אצל אבותיהם, שסמוכין על שלחנם ולא חל עליהם חיוב כלל וזה פשוט".

ובשו"ת משנה הלכות (ח"ה סי' מא) העלה גם כן להדליק בבית בו ישנים, אך כתב שמאחר ויש לחוש לשיטות שצריך להדליק במקום האכילה: "היה נראה מהיות טוב שתשמש איזה תשמיש אצל הנרות קודם שתצא מביתה לבית אביה וכמ"ש המג"א שם בס"ק י"ז בשם המהרי"ל דאם תשמש שום דבר לאור הנר ליכא איסורא משום ברכה לבטלה וכ"ש שאם אפשר שתדליק נרות

ארוכות שידלקו עד שיחזרו לביתם ויהנו מהם אז וגם יכולים לאכול איזה טעימה כגון קצת פירות וכיוצא בזה בבואם לביתם ודאי יוצאים ידי הכלי".

וע"ע בחזון עובדיה שבת (ח"א עמ' קצד) שכתב שכלה שמתארחת בבית חמותה תדליק בחדר בו ישנה "וצריכה לתת הרבה שמן בנר שיעור שיספיק להדליק עד עת השינה". ומינא ק"ו לנידון דידן.